

Gudstjeneste i Skævinge Kirke

den 13. maj 2018

Kirkedag: 6.s.e.påske/B

Tekst: Joel 3,1-5; ApG 1,1-11; Joh 17,20-26

Salmer:

SK: 257 * 251 * 254 * 262 * 473 * 267

En af de ting, jeg vægter højt i konfirmandundervisningen, er, at konfirmanderne tager deres Bibel til sig. Gør den til deres egen. Når de får den udleveret, gør jeg en del ud af at fortælle dem, at det nu er deres for altid. Nogle af dem tager den til sig som en alt for tyk bog, præsten åbenbart synes er vigtig. Andre tager den til sig som en personlig og dyrebar gave lige fra start af. Men efterhånden som vi kommer ind i konfirmandundervisningen, så begynder Biblerne at blive mere og mere personlige. Der er stor forskel på, hvordan det sker og kan ses, og det vil jeg ikke fortælle Jer om. Men der er ingen tvivl om, at det er deres Bibel. Og selv om der ligger 20 Bibler på bordet, så er de alle forskellige, for de tilhører hver især den enkelte konfirmand.

Når vi derfor kommer til den del af undervisningen, og det er som regel omkring påske, hvor vi skal til at finde deres konfirmandord, så bliver der faktisk gjort et stort stykke arbejde for at finde det ord, der på en helt særlig måde taler til dem. Der er også konfirmander, der melder ud fra begyndelsen, at de vil gerne have, at jeg finder et ord til dem. Det er ikke fordi de ikke gider at bladre rundt i Bibelen, eller fordi der ikke er noget, der siger dem noget; men nogle konfirmander føler, at det på en særlig måde både er en hilsen til dem fra Gud og fra deres præst. Men de fleste konfirmander finder selv deres eget konfirmandord.

To ting slår mig i den sammenhæng. Det ene er, at der er rigtig mange konfirmandord, der kommer fra steder i Bibelen, som jeg ved, at jeg ikke har præsenteret konfirmanderne for. Der kommer også nogle gange ønsker om konfirmandord, hvor jeg tænker, at det ville jeg aldrig selv have foreslået som konfirmandord; men det er et rigtig godt ord til pågældende konfirmand.

Det andet, der slår mig er, at de til at begynde med ikke helt ved, hvad et konfirmandord er. Jeg fortæller, at det er et sted i Bibelen, hvor de føler og synes, at lige disse ord er sagt helt personligt fra Gud til dem. Det skal være nogle ord, hvor de føler, at alt det med tro, kristendom osv. pludselig bliver helt nærværende og personligt vedkommende for dem, og har en betydning ind i deres liv lige nu. Opgaven med at finde konfirmandord bliver faktisk taget ret så seriøs.

Det skal så også lige nævnes, at der findes også konfirmander, hvor der er en tradition for et bestemt ord fra Bibelen til konfirmander i den familie, eller der kan være andre begrundelser for relevante konfirmandord. Men en af bevæggrundene for et konfirmandord skal være det personlige berøringspunkt. Og selv om en hel del piger vælger ord fra 1 Kor 13 om tro, håb og kærlighed, så er det personligt. Det bliver endda opfattet så personligt blandt konfirmanderne, at hvis en konfirmand har fundet et ord til sig selv, og en anden konfirmand faktisk havde tænkt på det samme, men ikke kom først, så kan de finde på at spørge hinanden, om det gør noget, at de også vælger det. Der er også piger, der ser en særlig glæde i at have det samme, og bliver ved at lede, til de finder et, de begge kan bruge. Det er fordi teenagepiger meget ofte skal ses i par. Sådan kan man komme ud for, at en pige spørger om hun må gå på toilettet, og når jeg siger ja, så er der to, der rejser sig.

Nå, men det handler altså om, at Bibelen er blevet personlig for konfirmanderne. Det kan godt være, at der nu går noget tid, før Bibelen igen bliver åbnet; men det ændrer ikke ved, at deres Bibel er personlig.

Ved sidste konfirmandtime i år, sagde jeg til konfirmanderne, at de skulle aflevere deres Bibel, for de skal bruges til de næste hold konfirmander. Der var virkelig stor undren og alvorlig skuffelse i manges øjne, og nogle sagde ret så harmfuldt og nærmest såret: Du har sagt, at det var vores for altid! Og det var tydeligt at mærke lettelsen i dem, da jeg kunne sige, at det var en joke; men hvis de ville have, at jeg skrev en hilsen til dem i deres Bibel, så skulle de lade den blive efter sidste time. Den spøg laver jeg aldrig mere med konfirmander, for det var langt fra alle, der kunne se det sjove i det.

Alt dette med konfirmanderne og deres Bibel er ikke bare for at fortælle om konfirmanderne. Men det er for at fortælle om personlige Bibler og personlige forhold til Biblen, fordi den rummer personlige ord fra Gud til det enkelte menneske. Fordi Bibelen ikke kun handler om dem, der levede i meget gamle dage, men i høj grad også handler om os i nutiden.

Evangelieteksten er afslutningen på en lang bøn, Jesus beder til Gud. Jesu ypperstepræstelige bøn, kalder vi den for. Hvad der ligger i det, springer vi let hen over. I kan gå på vores hjemmeside og læse prædikenen fra i søndags, hvor jeg gør lidt ud af det aspekt. I Jesu bøn beder han først for de forestående begivenheder omkring sig selv, han beder jo bønnen før påske. Dernæst beder han for sine disciple, og i dag beder Jesus ”for dem, som ved deres ord tror på mig”, som det hedder i Jesu ord. Det er os. Jesus beder for os og for verden, at den skal forstå, at Jesus er udsendt af Gud og er, om jeg så må sige, den kødelige, menneskelige, udfoldelse af Guds kærlighed.

Jesus beder for os. Jeg har flere gange i prædikenerne mellem påske og pinse brugte udtrykket, at vi ligger Gud på sinde. Gud har os i sit hjerte. Jeg kender ingen anden religion eller trosretning, hvor Guddommen selv går i forbøn for mennesker. Jeg kender ingen anden religion eller trosretning, hvor mennesker ligger det guddommelige på sinde, hvor det er ønsket i hele det guddommelige væsen, at mennesket skal se, forstå og tage imod. Et ønske så stort, at Den Guddommelige selv sætter alt ind på, at det skal blive opfyldt. I alle andre religioner og trosretninger handler det altid om, at mennesker skal gøre sig fortjent til det guddommeliges tilstedeværelse og sympati. Mennesker skal række ud efter det guddommelige og vise en oprigtighed og god vilje dertil. I kristendom handler det i første omgang om, at Den Guddommelige rækker ud efter os. Gud Herren rækker ud efter os, fordi vi ligger Ham på sinde, sådan som vi i evangelierne kan se, hvordan mennesker ligger Jesus på sinde. Han beder for os.

Vi skal i dag have menighedsmøde. Vi får i dag muligheden for at sætte fokus på os selv og vort virke som Guds kirke i vore sogne. Vi er kirke, fordi nogle har fortalt os om Jesus, og vi har troet på deres ord om Jesus, og vi har i ordene om Jesus set sandheden om Gud. Og før dem, var der nogle, der fortalte osv. Vi er dem, ”som ved deres ord tror på mig.” Vi bliver bedt for af Jesus.

Jeg synes, at det er helt ufatteligt stort. Jesus er nu ”opfaret til himmels, siddende ved Gud Faders, Den Almægtiges, højre hånd”, som det hedder i trosbekendelse. Vor Frelser har fuldført sin gerning og sidder nu i sin herlighed, som han altid har haft, og vi ligger ham på sinde. Derfor skal vi også i næste weekend fejre pinse, for at fejre, at vi her på jord ikke er Gudløse, nu Jesus ikke længere går på jord, men Gud er os nær i sin Helligånd.

I Jesu bøn for os er der særligt to ting, der ligger ham på sinde. Det ene er, at vi skal forstå Gud kærlighed. Vi skal forstå kærligheden mellem Faderen og Sønnen, og den kærlighed skal også være i os. Det er den kærlighed, der elsker på trods af og ikke på grund af. Det er den kærlighed, der elsker uden tanke for, om den bliver gengældt. Det er den kærlighed, der handler, fordi en anden behøver kærlighedens gerninger. Det er den kærlighed, der ser syndens skader, og ikke bare siger: Pyt med det, men i stedet siger: Den klarer jeg. Det er den kærlighed, der ikke er medlidende, men stedfortrædende i lidelsen. Jesus sidder ikke bare i sin Himmels og synes, at det er synd for os, når synd og død ødelægger vore liv. Han har gjort sig selv til offer for synd og død og taget Guds retfærdige forbandelse derover på sig. Derfor lider vi nok under synd og død, men vi går ikke fortabt derunder. Jesus har som ypperstepræst båret soningsofferet i sin egen skikkelse til korset, og han gjorde det med bøn for menneskene: ”Far, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad det gør.” Jesus lider ikke med os, han har lidt for os. Fordi vi ligger ham på sinde.

Derfor kan vi også tilbede og lovprise ham i hans herlighed. En herlighed, hvorfra kærlighed og retfærdighed strømmer ud til os, for derved at gøre os til eet, som Faderen og Sønnen er eet.

Vi skal ikke være ens i vores måde at leve vores tro ud på, lige som konfirmanderne heller ikke har ens Bibler. Vi skal være eet. En enhed med samme holdepunkt, sådan som den enkelte konfirmands personlige Bibel dog er en Bibel som alle de andre konfirmanders Bibel. Vi skal som Kristi menighed være eet med hinanden og med Gud i Jesus Kristus. Vi skal være dem, som morgendagens mennesker kan se sig selv som i Bibelens ord, når Jesus beder for dem, som ved vores ord tror på ham. Vi skal ville det samme for mennesker og for verden, sammen, og

som Jesus ville: Guds frelse, retfærdighed og herlighed. Vi skal føle det samme for verden og dens mennesker, som Jesus, så vi beder for den, fordi den i Guds kærlighed til os, ligger os på sinde.

Motivationen dertil skal vi finde i lovprisningen og tilbedelsen af Jesus, og i erkendelse og tilegnelsen af hans vilje til os. Da kan vi tage profetien til os som sand og fuldbragt, som Joel sagde engang i fordums tid, og vi hørte i Gt-læsningen: Enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen